

ปิ้งรักพ่อยอดชายหัวใจแกร่ง

กระรอกน้อยสีน้ำตาลหม่น เจียงหน

เนื้อหาในนิยายเรื่องนี้เป็นลิขสิทธิ์ของผู้เขียนแต่เพียงผู้เดียว

สงวนลิขสิทธิ์ © 2562

~*~

พิสูจน์อักษร : กระรอกน้อยสีน้ำตาลหม่น

ออกแบบปก : กระรอกน้อย's mom

รูปเล่มอีบุ๊ก : กระรอกน้อยสีน้ำตาลหม่น

อีเมล : d_a_emon@yahoo.com

บทที่ 1

ฉันนั่งอ่านกระทู้ ‘รับสมัครงานผู้ดูแลผู้พิการทางสายตา’
ซึ่งลงประกาศทางอินเทอร์เน็ต

ช่วงนี้ฉันกำลังปิดเทอมอยู่พอดี จึงอยากหางานพิเศษทำ
แต่ฉันไม่ค่อยชอบพวกรงานเด็กเสิร์ฟตามร้านอาหารเท่าไรเพราะ
ฉันเป็นคนเข้าสังคมไม่เก่ง

อ่า... ลืมแนะนำตัวไป

ฉันชื่อ มะเมล์ ค่ะ ปีนี้อยู่ชั้น ม.6 แล้ว

หลายคนคงสงสัยว่าอยู่ ม.6 แต่ทำไมฉันกลับพูดเรื่อง
สมัครงานช่วงปิดเทอมมากกว่าเรื่องเรียนต่อ ...พอดีฉันสอบตรง
เข้ามหาวิทยาลัยได้เรียบร้อยแล้วค่ะ นั่นจึงไม่เป็นปัญหา แต่
ปัญหาอยู่ที่เรื่องเงินมากกว่า... =_ =

บ้านของฉันเปิดเป็นร้านข้าวหมูแดงค่ะ ขายอยู่ที่ตลาด R

ฉันมักได้รับฉายาจากเพื่อนในห้องว่า ‘มะเมล์ข้าวหมู
แดง’ เสมอ เอะอะ ๆ ๆ

บึงรักพ่อยอดชายหัวใจแกร่ง | กระรอกน้อยสีน้ำตาลหม่น

แม้ร้านข้าวหมูแดงของพ่อฉันจะมีชื่อเสียงโด่งดังในย่านนี้ก็ตาม แต่ค่าแรงเช้าของมหา'ลัยที่ฉันสอบได้มันก็แพงมากเลยล่ะค่ะ ฉันจึงอยากแบ่งเบาภาระของพ่อโดยการหางานพิเศษทำ

ฉันกวาดสายตาไล่อ่าน

ในประกาศเขียนว่าระยะของงานคือหนึ่งเดือน ซึ่งฉันดูแล้วมันคือเดือนตุลาคมทั้งเดือนซึ่งฉันปิดเทอมพอดี ตอนนี้เป็นสัปดาห์สุดท้ายของเดือนกันยายนค่ะ โรงเรียนของฉันสอบปลายภาคเสร็จแล้ว ^^

เมื่อวานนี้ฉันได้เจอประกาศรับสมัครครูผู้ฝึกสอนใจแต่ยังไม่ได้ตัดสินใจ ยังไม่ได้เอาไปปรึกษาใครเลย

ฉันมานั่งอยู่คนเดียวที่สวนสาธารณะ ใช้ความคิดมากมายว่าจะสมัครไปดีไหม

รอบตัวของฉันมีเสียงเจี๊ยวจ๊าวของเด็ก ๆ ที่วิ่งเล่นกันสนุกสนาน ฉันมองภาพเหล่านั้นแล้วก็เข้มขึ้นหัวใจ ^o^

อ้อ สวนสาธารณะที่ฉันมาคืออุทยานเบญจสิริค่ะ

ปึงรักพ่อยอดชายหัวใจแกร่ง | กระรอกน้อยสีน้ำตาลหม่น

ฉันกะจะมาเดินเที่ยวห้างย่านนี้ แต่เห็นว่าเวลายังเข้าอยู่ และฉันก็อยากหาที่สงบ ๆ ใช้สมองจึงเข้ามานั่งเล่นในนี้ค่ะ บริเวณที่ฉันนั่งอยู่ตอนนี้ก็คือบนชิงช้า บริเวณสนามเด็กเล่น นื่อง ๆ หนู ๆ กำลังเล่นเครื่องเล่นกันอย่างสนุกสนานโดยมีผู้ปกครอง ยืนดูแลอยู่ใกล้ ๆ

ฉันหยิบไอโฟนขึ้นมาเพื่อจะเปิดเว็บที่มีประกาศนั้นผ่าน เบราร์เซอร์ซาฟารีอีกครั้ง เมื่อวานตอนดูผ่านคอม ดูเหมือนฉันจะยังตัดสินใจไม่ได้ (...และตอนนี้ก็ยังตัดสินใจไม่ได้ ++)

“เฮ้อ~”

ฉันถอนหายใจออกมา สายตามองไปเรื่อยเปื่อยแต่แล้วก็หยุดก็ก้เข้ากับสุนัขตัวหนึ่ง

สายตาของฉันเลื่อนขึ้นมองยังสายจูง ฉันมองคนที่จูงมัน ... ที่แท้ก็สุนัขนำทางนั่นเอง

สุนัขพันธุ์โกลเด้นรีทรีฟเวอร์ตัวหนึ่งกำลังเดินนำหน้าชาย คนหนึ่งซึ่งใส่แว่นตาดำ ที่มีมือของเขาข้างหนึ่งจับสายจูงเจ้าสุนัข นั้น ส่วนอีกข้างหนึ่งมีไม้เท้าสำหรับคนตาบอดค่ะ

บั้งรักพ่อยอดชายหัวใจแกร่ง | กระรอกน้อยสีน้ำตาลหม่น

ผู้ชายคนนั้นดูยังหนุ่มอยู่มาก น่าจะอายุมากกว่าฉันไม่เท่าไร เขาเดินไปกับสุนัขโกลเด้นตัวใหญ่ตัวนั้น ผ่านสายตาของ ฉันไป

เขาสวมเสื้อแจ็คเก็ตสีครีม แต่งตัวค่อนข้างภูมิฐาน ที่เดียวหากเทียบกับผู้พิการทั่วไป

ฉันกำลังนึกถึงประกาศรับสมัครงานในเน็ตที่ดูค้างอยู่ ... งานที่ว่างจะราว ๆ นี้หรือเปล่านะ ?

ฉันเอาเรื่องนี้เข้าไปคุยกับพ่อ

พ่อของฉันเห็นดีเห็นงามด้วยบอกว่าทำตามที่คุณอยากทำได้เลย

ดังนั้นฉันจึงสมัครไปค่ะ ส่งไลน์ไปแล้วก็ได้การตอบกลับมา

ทางนั้นให้ข้อมูลว่า ผู้พิการทางสายตาที่ต้องการให้มาดูแลนั้นเป็นชายหนุ่มอายุสิบเก้าปีชื่อ จี๊เอ๋

ปึงรักพ่อยอดชายหัวใจแกร่ง | กระรอกน้อยสีน้ำตาลหม่น

ผู้ชายคนนี้เพิ่งมาจากต่างประเทศเพื่อกลับมาศึกษาต่อมหาวิทยาลัยที่ไทย และช่วงเดือนตุลาคมเป็นช่วงที่ทางบิดามารดาไม่สะดวกอยู่บ้าน จึงอยากให้พี่เลี้ยงไปอยู่คอยช่วยดูแล

ฉันได้โทรไลน์คุยกับฝ่ายนั้นแล้วก็รู้สึกประมาณว่านายจะเอนี่ต้องเป็นลูกคนรวยแน่ ๆ จากการพูดของผู้หญิงที่เป็นตัวแทนคุยโทรศัพท์กับฉันและข้อมูลที่ฝ่ายนั้นให้

‘พวกลูกคนรวย ?’

ฉันฟังแล้วก็ไม่ค่อยสบายใจนิด ๆ ...แล้วฉันจะเข้ากับคนแบบนี้ได้ไหมเนี่ย @O@ เรื่องสอพลออะไรนะฉันก็ทำไม่เป็นเสียด้วยสิ

ฉันมาที่คฤหาสน์หลังใหญ่ในวันที่หนึ่งตุลา

ที่จริงบ้านเขาก็ใหญ่โตมาก ไม่เห็นต้องหาคนดูแลเพิ่มเติม เรียกใช้พวกคนรับใช้ก็ได้แท้ ๆ

แต่ก็นะ... หน้าที่ใครหน้าที่มันล่ะ บางทีเขาอาจมีเหตุผลก็ได้...

บึงรักพ่อยอดชายหัวใจแกร่ง | กระรอกน้อยสีน้ำตาลหม่น

พี่เมอเอม ซึ่งเป็นตัวแทนพูดคุยกับฉันออกมาต้อนรับขับสู้

พี่เขาบอกว่าเป็นญาติห่าง ๆ ของตัวเจ้าของบ้าน

แม้จะหวั่น ๆ อยู่บ้างที่คฤหาสน์หลังใหญ่โตเสียขนาดนี้ แต่แกต้องทำใจดี ๆ ไว้ยัยมะเมล์ ! ฉันนึกซุสสองนิ้วในใจ v(^O^)v

พี่เมอเอมพาฉันเข้ามาในตัวคฤหาสน์ โอ้โฮ~ มันช่างใหญ่โตมากเคอะ !

หล่อนพาฉันมาพบกับผู้ชายคนหนึ่ง ตอนที่ฉันเข้ามา เขากำลังนั่งอยู่หน้าเตาผิง อ่านหนังสือและจิบกาแฟ...

ดูลูกคุณชายมาก ๆ แล้วฉันจะเข้ากับคนแบบนี้ได้ไหม เนี่ยถามจริง ?!

พี่เมอเอมเรียก

“จะเอ๋ ฉันพาคนที่จะมาดูแลคุณช่วงหนึ่งเดือนนี้เข้ามาแล้ว”

ฉันยืนด้วยใจเต็นระทึก จินตนาการไปว่าผู้ชายที่กำลังจะหันหน้ามาทางนี้จะมีรูปร่างหน้าตาเป็นอย่างไร

บึงรักพ่อยอดชายหัวใจแกร่ง | กระรอกน้อยสีน้ำตาลหม่น

ที่ข้างตัวของเขา มีสุนัขพันธุ์โกลเดนรีทรีฟเวอร์ซึ่งน่าจะใช่
เป็นสุนัขนำทางนอนหมอบอยู่ตรงข้าง ๆ

...ฉันชักเอะใจ เรื่องมันคืบ ๆ...

แล้วแล้ว...

“เฮ้ย O□O”

ฉันอุทานกับตนเอง สองตาเบิกกว้าง หน้าตาฉันตอนนี้คง
ตลกและพิลึกพิลั่นมากแน่ ๆ เมื่อพีแอมเอบนมาแล้วหัวเราะ

“คิก ๆ ๆ น้องมะเมิ้ลเป็นอะไรจ๊ะ”

ที่ฉันตกใจก็เพราะเขาคือคนที่ฉันเห็นที่สวนเบญจสิริเมื่อ
วันก่อนนะสิคะ !

อะไรมันจะบังเอิญปานนั้นน~

“OxO”

ฉันตกใจจนพูดไม่ออก พีแอมเอยังคงหัวเราะแปลก ๆ
อยู่นั่น แหล่ม~ เอาที่สบายใจเลย

...บทสรุปของเรื่องนี้ฉันจึงกลายเป็นพี่เลี้ยงคอยดูแลนาย

จ๊ะเอ๋

ปิ้งรักพ่อยอดชายหัวใจแกร่ง | กระรอกน้อยสีน้ำตาลหม่น